

Arrest

nr. 76 337 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. TROCH verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 16 juli 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 19 juli 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 oktober 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 21 oktober 2011 in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde in de stad Urus-Martan in Tsjetsjenië. In 1996 en 1997 werkte u gedurende 6 maanden bij de politie in Tsjetsjenië. Omwille van uw werk bij de politie werd u bedreigd door moslimextremisten. In 2003 huwde u met A.(...) M.(...) (O.V. 6.849.514). Vanwege de dreiging van de wahabieten verhuisde u na uw huwelijk samen met uw vrouw vanuit Tsjetsjenië naar de stad Vladikavkaz in Noord-Ossetië. Uit vrees voor de wahabieten ging u nog nauwelijks terug naar Tsjetsjenië. In 2009 dook u onder in de stad Stavropol in Rusland. Uw vrouw ging wel geregeld terug naar haar familie in Tsjetsjenië. Op een dag werd uw vrouw op de markt van de stad Argun ontvoerd door onbekende mannen. Kort na de ontvoering van uw vrouw werd jullie appartement in Grozny in brand gestoken. Uw vrouw werd in een kelder opgesloten en zwaar gemarteld. De mannen wilden weten waar u verbleef. Na enkele dagen werd uw vrouw vrijgelaten. Haar familie ving haar op en verzorgde haar, alvorens zij naar Stavropol werd gebracht. Naar aanleiding van dit incident besloten jullie te vluchten. Begin augustus 2011 vertrok u samen met uw vrouw en uw kinderen uit Stavropol. Jullie reisden eerst met een taxi naar Oekraïne. Vervolgens reisden jullie met een personenwagen via Duitsland naar België.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U vreest dat u in de Russische Federatie zult worden geïsoleerd door moslimextremisten omdat u in de periode tussen 1996 en 1997 bij de politie in Tsjetsjenië zou hebben gewerkt. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielaanvraag. Ten eerste bleken uw verklaringen over de oorzaak van uw problemen in de Russische Federatie niet geloofwaardig. Tijdens uw initiële asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u in Tsjetsjenië problemen kreeg omdat u wapens kuste in opdracht van allerlei personen. U verklaarde dat u dit deed uit financiële noodzaak. Omwille van deze reden zou u zowel problemen hebben gekregen met mensen van de regering als met moslimextremisten (CGVS vragenlijst, nr. 3). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u plots een heel ander verhaal. Uw problemen zouden niet gelinkt zijn aan het feit dat u wapens kuste; dit zou slechts een hobby en een bijverdienste zijn geweest, waarmee u eigenlijk geen problemen hebt gekend. U verklaarde dat u in de Russische Federatie wordt vervolgd omdat u in 1996 en 1997 voor 6 maanden bij de federale politie zou hebben gewerkt, waardoor u sindsdien zou worden geïsoleerd door moslimextremisten (CGVS, p. 4-5, 8-9). Dit lijkt niet geloofwaardig. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u immers op geen enkel moment aangehaald dat u ooit bij de politie zou hebben gewerkt en dat u om deze reden problemen zou hebben gekregen. U sprak enkel over het kuisen van wapens als reden waarom u vervolgd zou worden. Het lijkt dan ook helemaal niet geloofwaardig dat u het feit dat u bij de politie zou hebben gewerkt bij het Commissariaat-generaal plots aanhaalt als (enige) reden waarom u problemen zou kennen in de Russische Federatie. In dit verband kan overigens nog worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat u effectief voor de federale politie in Tsjetsjenië hebt gewerkt. Vervolgens bleken ook uw opeenvolgende verklaringen over de identiteit van uw vervolgers niet consistent. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u, omwille van uw werk als onderhoudsman van wapens, zowel met mensen van de regering als met moslimextremisten problemen hebt gekend (CGVS vragenlijst, nr. 3). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, verklaarde u daarentegen dat u enkel werd vervolgd door moslimextremisten. U beweerde dat u geen problemen had met andere mensen of groeperingen (CGVS, p. 8). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat zowel uw verklaringen over de identiteit van uw vervolgers als de motieven waarom u vervolgd zou worden inconsistent en tegenstrijdig bleken, kon u hier geen afdoende of aannemelijke verklaring voor bieden (CGVS, p. 10-11). Het Commissariaat-generaal meent dat deze erg uiteenlopende versies over de oorzaken van uw problemen en de identiteit van uw vervolgers in ernstige mate afbreuk doen aan de

geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ten tweede bleek u ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over uw verblijf in de laatste jaren voor uw vertrek uit de Russische Federatie. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat u de laatste twee jaar voor uw vertrek uit de Russische Federatie ondergedoken leefde in de steden Stavropol en Pyatigorsk in de provincie Stavropol (CGVS vragenlijst, nr. 3; DVZ verklaring, nr. 9). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter dat u vanaf 2003 tot aan uw vertrek uit de Russische Federatie onafgebroken in de stad Vladikavkaz in de republiek Noord-Ossetië hebt gewoond. U zei uitdrukkelijk dat u in deze periode nergens anders voor een langere tijd hebt verbleven. Enkel voor de bevallingen van uw vrouw ging u telkens voor een kortere tijd naar Kaliningrad (CGVS, p. 4, 6). Deze versies zijn niet verenigbaar. Toen u werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw verblijfplaats, zei u dat u de laatste twee jaar inderdaad in Stavropol had gewoond (CGVS, p. 10). Deze uitleg heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op. Het Commissariaat-generaal moet dus concluderen dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw recent verblijf in de Russische Federatie, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aantast. Ten derde bleken uw opeenvolgende verklaringen over het incident waarbij uw echtgenote werd ontvoerd en gemarteld meermaals tegenstrijdig. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal situeerde u deze gebeurtenis aanvankelijk in juli 2006. U beweerde expliciet dat dit incident reeds 5 jaar geleden was voorgevallen (CGVS, p. 10). Dit is zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u immers verklaard dat de ontvoering en mishandeling van uw vrouw in juli 2010 – 4 jaar later – was gebeurd (CGVS vragenlijst, nr. 3). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u aanvankelijk dat u zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarschijnlijk had vergist. Toen u er vervolgens op werd gewezen dat uw vrouw bij Dienst Vreemdelingenzaken deze gebeurtenis eveneens in het jaar 2010 had gesitueerd (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3), zei u dat u het verhaal van uw vrouw misschien verkeerd had begrepen. U zei dat u er ook niet bij was geweest op het moment van haar ontvoering (CGVS, p. 11). Het spreekt voor zich dat deze uitleg weinig aannemelijk lijkt, temeer u de datum van dit incident even later opnieuw veranderde. U plaatste deze gebeurtenis plots enkele weken voor uw vertrek uit de Russische Federatie, wat zou betekenen dat dit incident in 2011 zou zijn voorgevallen (CGVS, p. 14-15). Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat uw verklaringen over de ontvoering van uw vrouw, de gebeurtenis die volgens uw verklaring de aanleiding vormde voor jullie vertrek uit de Russische Federatie, herhaaldelijk en ernstig tegenstrijdig bleken. Het Commissariaat-generaal concludeert dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de identiteit van uw vervolgers, de motieven waarom u vervolgd zou worden, de plaats waar u voor uw vertrek zou hebben verbleven en het incident dat de aanleiding vormde voor uw vertrek. Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. U verwijst herhaaldelijk naar geheugenproblemen als verklaring voor de inconsistenties in uw relaas en uw onvermogen om gebeurtenissen te situeren in de tijd. Er kan echter opgemerkt worden dat u geen enkel medisch attest voorlegt dat deze beweerde geheugenproblemen expliciet kan staven. De aangehaalde tegenstrijdigheden gaan trouwens niet over details, maar wel over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. Een loutere verwijzing naar eventuele geheugenproblemen kan dus niet volstaan als verschoningsgrond voor deze zware tekortkomingen in uw asielrelaas. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal kon worden vastgesteld dat uw echtgenote psychologische moeilijkheden kent. Er kan echter geen oorzakelijk verband worden vastgesteld tussen de psychologische problemen van uw vrouw en de motieven die jullie aanhalen in het kader van jullie asielaanvraag. Het verhaal over de ontvoering van uw vrouw, dat het gevolg zou zijn van uw eigen problemen met moslimextremisten in Tsjetsjenië, bleek immers, zoals hier reeds werd aangetoond, absoluut niet geloofwaardig. Voor een beoordeling van de medisch-psychologische problemen van uw echtgenote kunt u zich richten tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De kopieën van de eerste bladzijden van de Russische paspoorten van u en uw vrouw, uw geboorteakte, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van jullie kinderen attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. Deze documenten voegen echter niets toe aan uw asielrelaas. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is

Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw echtgenote, A.(...) M.(...) (O.V. 6.849.514), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u medische problemen aanhaalt in hoofde van uw vrouw, die naar uw zeggen de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen. “

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde in de stad Urus-Martan in Tsjetsjenië. In 2003 huwde u met S.(...)-M.(...) S.(...) (O.V. 6.849.514). Na uw huwelijk was uw echtgenoot zelden thuis. Hij had problemen met moslimextremisten omdat hij wapens repareerde als beroep. In 2010 ging u op een dag naar de markt, toen u werd ontvoerd door onbekende mannen. U werd opgesloten in een kelder en ernstig gefolterd. De mannen waren op zoek naar uw echtgenoot. Na enkele dagen werd u vrijgelaten. Naar aanleiding van dit incident besloten jullie om te vluchten uit de Russische Federatie. U reisde met uw echtgenoot en uw kinderen via Oekraïne naar België.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw echtgenoot, S.(...)-M.(...) S.(...) (O.V. 6.849.514). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot een weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat uw echtgenoot zijn asielrelaas niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd: De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U vreest dat u in de Russische Federatie zult worden gevisieerd door moslimextremisten omdat u in de periode tussen 1996 en 1997 bij de politie in Tsjetsjenië zou hebben gewerkt. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Ten eerste bleken uw verklaringen over de oorzaak van uw problemen in de Russische Federatie niet geloofwaardig. Tijdens uw initiële asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u in Tsjetsjenië problemen kreeg omdat u wapens kuiste in opdracht van allerhande personen. U verklaarde dat u dit deed uit financiële noodzaak. Omwille van deze reden zou u zowel problemen hebben gekregen met mensen van de regering als met moslimextremisten (CGVS vragenlijst, nr. 3). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u plots een heel ander verhaal. Uw problemen zouden niet gelinkt zijn aan het feit dat u wapens kuiste; dit zou slechts een hobby en een bijverdienste zijn geweest, waarmee u eigenlijk geen problemen hebt gekend. U verklaarde dat u in de Russische Federatie wordt vervolgd omdat u in 1996

en 1997 voor 6 maanden bij de federale politie zou hebben gewerkt, waardoor u sindsdien zou worden geïnterviewd door moslimextremisten (CGVS, p. 4-5, 8-9). Dit lijkt niet geloofwaardig. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u immers op geen enkel moment aangehaald dat u ooit bij de politie zou hebben gewerkt en dat u om deze reden problemen zou hebben gekregen. U sprak enkel over het kuisen van wapens als reden waarom u vervolgd zou worden. Het lijkt dan ook helemaal niet geloofwaardig dat u het feit dat u bij de politie zou hebben gewerkt bij het Commissariaat-generaal plots aanhaalt als (enige) reden waarom u problemen zou kennen in de Russische Federatie. In dit verband kan overigens nog worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat u effectief voor de federale politie in Tsjetsjenië hebt gewerkt. Vervolgens bleken ook uw opeenvolgende verklaringen over de identiteit van uw vervolgers niet consistent. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u, omwille van uw werk als onderhoudsman van wapens, zowel met mensen van de regering als met moslimextremisten problemen hebt gekend (CGVS vragenlijst, nr. 3). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, verklaarde u daarentegen dat u enkel werd vervolgd door moslimextremisten. U beweerde dat u geen problemen had met andere mensen of groeperingen (CGVS, p. 8). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat zowel uw verklaringen over de identiteit van uw vervolgers als de motieven waarom u vervolgd zou worden inconsistent en tegenstrijdig bleken, kon u hier geen afdoende of aannemelijke verklaring voor bieden (CGVS, p. 10-11). Het Commissariaat-generaal meent dat deze erg uiteenlopende versies over de oorzaken van uw problemen en de identiteit van uw vervolgers in ernstige mate afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ten tweede bleek u ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over uw verblijf in de laatste jaren voor uw vertrek uit de Russische Federatie. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat u de laatste twee jaar voor uw vertrek uit de Russische Federatie ondergedoken leefde in de steden Stavropol en Pyatigorsk in de provincie Stavropol (CGVS vragenlijst, nr. 3; DVZ verklaring, nr. 9). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter dat u vanaf 2003 tot aan uw vertrek uit de Russische Federatie onafgebroken in de stad Vladikavkaz in de republiek Noord-Ossetië hebt gewoond. U zei uitdrukkelijk dat u in deze periode nergens anders voor een langere tijd hebt verbleven. Enkel voor de bevallingen van uw vrouw ging u telkens voor een kortere tijd naar Kaliningrad (CGVS, p. 4, 6). Deze versies zijn niet verenigbaar. Toen u werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw verblijfplaats, zei u dat u de laatste twee jaar inderdaad in Stavropol had gewoond (CGVS, p. 10). Deze uitleg heft de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet op. Het Commissariaat-generaal moet dus concluderen dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw recent verblijf in de Russische Federatie, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aantast. Ten derde bleken uw opeenvolgende verklaringen over het incident waarbij uw echtgenote werd ontvoerd en gemarteld meermaals tegenstrijdig. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal situeerde u deze gebeurtenis aanvankelijk in juli 2006. U beweerde expliciet dat dit incident reeds 5 jaar geleden was voorgevallen (CGVS, p. 10). Dit is zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u immers verklaard dat de ontvoering en mishandeling van uw vrouw in juli 2010 – 4 jaar later – was gebeurd (CGVS vragenlijst, nr. 3). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u aanvankelijk dat u zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarschijnlijk had vergist. Toen u er vervolgens op werd gewezen dat uw vrouw bij Dienst Vreemdelingenzaken deze gebeurtenis eveneens in het jaar 2010 had gesitueerd (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3), zei u dat u het verhaal van uw vrouw misschien verkeerd had begrepen. U zei dat u er ook niet bij was geweest op het moment van haar ontvoering (CGVS, p. 11). Het spreekt voor zich dat deze uitleg weinig aannemelijk lijkt, temeer u de datum van dit incident even later opnieuw veranderde. U plaatste deze gebeurtenis plots enkele weken voor uw vertrek uit de Russische Federatie, wat zou betekenen dat dit incident in 2011 zou zijn voorgevallen (CGVS, p. 14-15). Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat uw verklaringen over de ontvoering van uw vrouw, de gebeurtenis die volgens uw verklaring de aanleiding vormde voor jullie vertrek uit de Russische Federatie, herhaaldelijk en ernstig tegenstrijdig bleken. Het Commissariaat-generaal concludeert dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de identiteit van uw vervolgers, de motieven waarom u vervolgd zou worden, de plaats waar u voor uw vertrek zou hebben verbleven en het incident dat de aanleiding vormde voor uw vertrek. Bijgevolg kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. U verwijst herhaaldelijk naar geheugenproblemen als verklaring voor de inconsistenties in uw relaas en uw onvermogen om gebeurtenissen te situeren in de tijd. Er kan echter opgemerkt worden dat u geen enkel medisch attest voorlegt dat deze beweerde geheugenproblemen expliciet kan staven. De aangehaalde tegenstrijdigheden gaan trouwens niet over details, maar wel over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. Een loutere verwijzing naar eventuele geheugenproblemen kan dus niet volstaan als verschoningsgrond voor deze zware tekortkomingen in uw asielrelaas. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal kon worden vastgesteld dat uw echtgenote psychologische moeilijkheden kent. Er kan echter geen oorzakelijk verband worden vastgesteld tussen de psychologische problemen van uw vrouw en de motieven die

jullie aanhalen in het kader van jullie asielaanvraag. Het verhaal over de ontvoering van uw vrouw, dat het gevolg zou zijn van uw eigen problemen met moslimextremisten in Tsjetsjenië, bleek immers, zoals hier reeds werd aangetoond, absoluut niet geloofwaardig. Voor een beoordeling van de medisch-psychologische problemen van uw echtgenote kunt u zich richten tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De kopieën van de eerste bladzijden van de Russische paspoorten van u en uw vrouw, uw geboorteakte, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van jullie kinderen attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. Deze documenten voegen echter niets toe aan uw asielrelaas. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat uit de verklaringen van uw man blijkt dat u medische problemen kent die de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In hun verzoekschrift voeren eerste verzoeker en tweede verzoekster, die tevens optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zonen, thans derde en vierde verzoeker, de schending aan van de artikelen 1, A, (2) en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3, 5 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 52, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het beginsel van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“(…)

3.

In de motivering van het CGVS wordt aangehaald dat de situatie in Tsjetsjenië reeds veranderd is, zodat de loutere afkomst van Tsjetsjeense origine niet volstaat om het statuut van vluchteling te bekomen, en aldus een individuele beoordeling noodzakelijk is.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat het CGVS de informatie waarover zij beschikt, m.n. het rapport over de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, wel citeert ter ondersteuning van het feit dat er zogenaamd geen algemene onveilige situatie meer is, doch andere belangrijke vaststellingen uit dit rapport die rechtstreeks betrekking hebben op de situatie waarin verzoekers zich bevinden, totaal negeert.

Anderzijds merkt het CGVS op dat er nog wel problemen zijn op het vlak van mensenrechtenschendingen, voornamelijk met betrekking tot de gang van zaken bij arrestaties, beschuldigingen en dus de procesvoering op zich, doch wordt nagelaten inderdaad te motiveren om

welke reden deze risico's dan niet aanwezig zouden zijn in hoofde van verzoekers, temeer daar verzoekster zelf reeds slachtoffer is geworden van dergelijke folterpraktijken.

4.

Het CGVS staft haar beslissing voornamelijk op de zogenaamde tegenstrijdigheden die zijn vastgesteld tussen het relaas bij DVZ en hetgeen tijdens het interview bij het CGVS werd verklaard.

Evenwel sinds de wijziging van de asielprocedure, waarbij er geen beslissingsmacht ligt bij DVZ behoudens zeer specifieke uitzonderingen, geldt de voorafgaande vragenlijst enkel als voorbereiding van het gehoor teneinde de problematiek te situeren.

Het gaat dus niet om een uitgebreid interview en de asielzoeker dient enkel zeer kort de voornaamste feiten weer te geven. Er wordt zelfs uitdrukkelijk aandacht gevestigd op het feit dat men later de kans krijgt om alles uitgebreid en in detail te vertellen.

In principe worden er dan ook geen vragen gesteld en moet de asielzoeker zelf gewoon kort zijn 'probleem' uitleggen.

Het feit dat aldus bij het invullen van de vragenlijst sommige informatie nog niet werd gegeven, kan nadien niet weerhouden worden om te spreken van een tegenstrijdigheid wanneer ter gelegenheid van het interview bij het CGVS meer details en ook andere zaken aan bod komen.

Zo heeft verzoeker uiteraard eerst verklaard hetgeen het meest recent is gebeurd naar aanleiding waarvan hij problemen heeft ondervonden, zijnde het feit dat hij wapens kuiste en hiervoor door de autoriteiten zou kunnen gezocht worden doch ook bedreigingen had ontvangen van extremisten. Vervolgens was ook de ontvoering van zijn vrouw en de brand vermeld vermits dit de uiteindelijke aanleiding van de vlucht is geweest.

Zoals uit de het gehoorverslag op het CGVS blijkt, werd gevraagd naar het beroep van verzoeker, waardoor hij alsdan vertelde over de tijd dat hij werkzaam was bij de politie in 1996 hetgeen ook tot problemen had geleid. Dit werd door hem niet weergegeven in de vragenlijst vermits hij zich moest beperken tot de 'essentie' en zodoende enkel het meest recente verklaarde.

De hierna volgende vragen gingen telkens over de organisatie van de politie en naar het werk van verzoeker (pagina's 4 en 5) tot nadien gevraagd wordt naar het huwelijk van verzoeker. Op pagina 7 verklaart verzoeker dan spontaan ook zelf dat hij zich bezig hield met wapens (wanneer gevraagd werd of hij politieke activiteiten had). Alsdan wordt dan ook toegelicht op welke wijze hij dit deed doch dat dit uiteraard niet zijn officiële job was.

Verkeerdelijk wordt echter in de beslissing besloten dat verzoeker zou verklaard hebben dat deze activiteit niet tot problemen zou geleid hebben. Verzoeker heeft enkel verklaard hoe hij aan opdrachten kwam: nl via mond aan mond reclame. Het was dus geen probleem om opdrachten te krijgen, doch op pagina 7 wordt verder helemaal niet ingegaan op de eventuele gevolgen van deze activiteit.

Immers wordt er dan plots gevraagd naar eventuele veroordelingen.

Nadien wordt terug ingegaan op de periode dat verzoeker bij de politie werkte (pagina 8) en pas later (op pagina 11) komt men uiteindelijk terug op de problematiek van de wapens. Intussen had verzoeker ook verklaringen afgelegd over hetgeen zijn vrouw was overkomen.

Verzoeker heeft ook heel duidelijk aangegeven dat hij bij het eerste verhoor bij DVZ constant onderbroken werd en alles in het kort moest vertellen, doch bevestigde wel degelijk dat hij toen ook verklaarde problemen te hebben gehad met de terroristen. De interviewer geeft echter aan in de vraag dat dit inderdaad vroeger al werd verklaard (enkel problemen met terroristen') en het feit dat verzoeker dit nogmaals in zijn antwoord bevestigt, doet eerder vermoeden dat de zeer lange en onduidelijke vraag niet geheel correct werd vertaald aan verzoeker.

In elk geval heeft hij nogmaals bevestigd dat de politie hem zocht wegens verdenking van wapen verkoop aan de wahabieten.

5.

Er moet dus vastgesteld worden dat het CGVS verkeerde conclusies trekt omdat verzoeker geenszins verklaarde dat alleen zijn werk bij de politie aanleiding was tot de problemen, terwijl anderzijds het feit dat de verklaringen op de vragenlijst niet 'volledig' zouden zijn, niet kan weerhouden worden nu ter gelegenheid daarvan juist gevraagd wordt zeer kort te zijn en benadrukt wordt dat men later alles in detail zal kunnen vertellen.

Het is dan ook niet zo onbegrijpelijk dat men op dat ogenblik geen feiten vertelt die zich in 1996 hebben afgespeeld.

Uit het verloop van de vragen, waarbij men van het ene onderwerp naar het ander overspringt, moet afgeleid worden dat het interview nogal rommelig is verlopen. Daarbij wordt ook opgemerkt dat verzoekers geen bijstand kenden van een advocaat.

Wat betreft het incident waarbij verzoekster werd ontvoerd, heeft verzoeker aanvankelijk duidelijk verklaard dat dit gebeurde in juli 2010. Dit werd ook door mevrouw bevestigd. In het interview voor het CGVS heeft verzoeker zich echter missproken en beseft hij aanvankelijk zijn lapsus niet.

Eerst ging het immers om de eerste brand in zijn woning in 1996, om nadien te spreken over de tweede brand waarbij verzoeker dus verkeerdelijk 2006 zei in plaats van 2010. Toen hij met zijn fout werd geconfronteerd, werd de verwarring des te groter bij hem. Toen hem echter later opnieuw de vraag werd gesteld wanneer het voorval met zijn vrouw was (na de pauze, pagina 12), antwoordde hij direct spontaan '2010', zoals hij dit ook aanvankelijk had verklaard.

De vermelding van het jaar 2006 was dus duidelijk een lapsus die echter dusdanig tot twijfels en verwarring leidde dat verzoeker totaal het noorden kwijtraakte.

Men mag niet vergeten dat hij gedurende jaren eigenlijk ondergedoken leefde, zonder vast adres, vast werk of enige andere stabiele factor in zijn leven. Dit maakt dat hij de feiten heel moeilijk in tijd en plaats kan situeren, juist bij gebrek aan één vast referentie punt.

De ontvoering van mevrouw vond plaats in 2010 en het duurde inderdaad tot het jaar nadien alvorens men het land ontvluchtte. Dit gebeurde naar aanleiding van het feit dat de buurman hem had ingelicht dat verzoeker nu officieel ook door de politie werd gezocht. De situatie werd dan onhoudbaar en het gezin is totaal onvoorbereid vertrokken uit schrik voor ernstige represailles.

Evenwel heeft verzoeker de kans niet gehad om dit ook te kunnen toelichten. Inderdaad heeft hij de gebeurtenissen van het laatste jaar door elkaar gehaald en blijkt dat zijn tijdsbeleving ernstig verstoord is. Hij weet dat hij maar twee maanden in België is en dat hij rond de 16de (n.b. juli) is aangekomen, terwijl de ontvoering van verzoekster op 26 juli 2010 was.

Verzoeker heeft tijdens het interview aangegeven ook hoofdpijn te hebben, doch kon op dat ogenblik geen pijnstillers verkrijgen. Het interview werd verder gezet en verzoeker raakte opnieuw het noorden kwijt. Het gaat dan ook om feiten waar hij zelf niet bij aanwezig was in een periode dat hij ondergedoken leefde.

6.

Anderzijds moet vastgesteld worden dat verzoekster bij haar verhoor in elk geval dezelfde datum van juli 2010 vermeldde van haar ontvoering. Daarbij kon ook de visu vastgesteld worden dat verzoekster een vinger mist aan haar linkerhand.

Tijdens haar interview heeft zij twee maal een paniekaanval gekregen wanneer zij verdere toelichting moest geven over hetgeen haar is overkomen. De tweede maal was het zo ernstig dat er medische hulp werd bijgeroepen en het interview niet kon worden verder gezet.

Heden wordt vastgesteld dat het CGVS in haar beslissing eenvoudigweg stelt dat er geen oorzakelijk verband is bewezen tussen de psychologische problemen van mevrouw en de vluchtmotieven.

Dergelijke motivering mist echter elke grondslag in eerste plaats omdat de interviewer geenszins geschoold is om dergelijke vaststellingen of conclusies te nemen en in tweede orde omdat ook werd nagelaten om aan verzoekers de kans te geven één en ander door een bekwaam persoon hiertoe te laten vaststellen.

Het kan niet ontkend worden dat de herbeleving van hetgeen mevrouw is overkomen een rechtstreekse fysische reactie veroorzaakt. De raadsman van verzoekers die na het interview werd geraadpleegd, heeft onmiddellijk met het opvangcentrum contact opgenomen teneinde de nodige medische opvolging te verzekeren, doch werd inmiddels de negatieve beslissing genomen niettegenstaande de uitdrukkelijk vraag aan het CGVS de verdere medische informatie af te wachten. (stuk 8)

Afgezien van het feit of het relaas van verzoeker al of niet geloofwaardig is, moet vastgesteld worden dat mevrouw fysieke gevolgen draagt van de door haar ondergane foltering, hetgeen op zich in haren hoofde als vluchtmotief moet worden beschouwd.

Het kan dus geenszins volstaan dat men de aanvraag van mevrouw afwijst met enkel een verwijzing naar de beslissing van meneer, zonder dat er dieper is ingegaan op de problemen die mevrouw persoonlijk heeft ondervonden (en waarbij meneer niet aanwezig was), en ook de kans niet werd gegeven om eventueel later opnieuw de nodige verhoren van mevrouw te organiseren na eventuele psychologische en medische begeleiding.

Verzoekster heeft dus niet haar hele verhaal kunnen doen en het is onvoldoende te stellen dat zij dan maar een verzoek conform artikel 9ter VW moet indienen. Immers betreft dit een totaal ander statuut, terwijl in casu er sprake is van een mensonterende behandeling in het land van herkomst (foltering), hetgeen op zich door het CGVS zelfs niet wordt betwist.

Verzoekster moest dan ook de kans krijgen om wel degelijk deze feiten nog toe te lichten daar deze een gegronde vluchtmotief kunnen uitmaken in haren hoofde.

Schending van artikel 1A2 en 33 van het Verdrag van Genève dd 28.07.1951, goedgekeurd door de Wet van 26.06.1953 en van artikel 48/3, 48/4 en 52 van de Wet van 15.12.1980, jo schending van de artikelen 3, 5 en 6 van het EVRM

8.

Immers stelt artikel 1 A 2 van het Verdrag van Genève, hetgeen dient toegepast te worden in functie van artikel 48/3 van de Wet van 15. 12.1980 dat: (...)

Bovendien bepaalt artikel 48/3 §5 Wet IS. 12.1980 dat bij de beoordeling of de vrees gegrond is, het zelfs niet ter zake doet of de betrokkene in werkelijkheid de kenmerken vertoont van de gronden die hij inroept en die aanleiding geven tot een mogelijke vervolging, dien deze kenmerken door de actor van de vervolging aan hem worden toegeschreven.

De uitwijzing van een vreemdeling naar een land waar hij gevaar loopt een onmenselijke of mensionwaardige behandeling of foltering kan ondergaan, maakt een schending uit van artikel 3 van het E.V.R.M., alsook van artikel 33 van het Verdrag van Genève.

Er moet zodoende besloten worden dat de concrete omstandigheden inzake, wel degelijk tot de beoordeling moeten leiden dat een gegronde vrees in hoofde van verzoekers aanwezig is. Immers werd verzoekster reeds slachtoffer van folteringen hetgeen op zich nooit door het CGVS werd betwist.

9.

Minstens moet vastgesteld worden dat de subsidiaire bescherming conform artikel 48/4 §1 VW moet toegekend worden. Ten onrechte heeft het CGVS enkel een motivering gegeven waarom artikel 48/4 §2, c VW niet zou toegepast moeten worden, terwijl er een beoordeling moet gebeuren van de gehele subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 §1 VW bepaalt immers dat deze status wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in §2.

In §2 wordt niet enkel verwezen naar ernstige bedreigingen van het leven ten gevolge van willekeurig geweld (punt c), doch ook naar doodstraf of executie (a) of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling (b).

In casu was verzoekster reeds slachtoffer van folterpraktijken doch werd nagelaten dit verder te onderzoeken maar moet in elk geval vastgesteld worden dat het CGVS op zich deze feiten (foltering door uittrekking van een vinger) niet betwist.

Zodoende kan niet ontkend worden dat er een reëel risico is dit te ondergaan in het land van herkomst, temeer daar het veiligheidsrapport van Tsjetsjenië ook melding maakt van deze praktijken die nog dagelijkse kost zijn.

Ten onrechte werd dan ook de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 §2,b niet toegekend. Uiteraard dient deze status aan heel het gezin te worden toegekend vermits wanneer één gezinslid reeds dergelijke feiten heeft ondergaan, ook andere gezinsleden dit risico lopen.

Bijgevolg maakt de bestreden beslissing een schending uit van deze artikelen, en moet besloten worden dat verzoeker voldoende vrees heeft aangetoond slachtoffer te worden van een onrechtmatige

vervolging vanwege de overheid en dit omwille van zijn beroepswerkzaamheden als journalist waarbij hij zijn opinie tegen het huidige regime heeft geuit.”

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 52 van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekers zetten niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 52 van de vreemdelingenwet schenden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen helemaal niet werden genomen op grond van artikel 52 van de vreemdelingenwet, waardoor het *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. De artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. In zoverre verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissingen onderbouwen, kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. De bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen en waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat eerste verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal erg uiteenlopende versies gaf van de oorzaken van zijn problemen en de identiteit van zijn vervolgers, wat, zo luidt de beslissing, de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag op ernstige wijze ondermijnt. Voorts wordt vastgesteld dat eerste verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn recent verblijf in de Russische Federatie. Daarnaast wordt opgemerkt dat de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoeker over het incident waarbij zijn echtgenote zou zijn ontvoerd en gemarteld meerdere tegenstrijdigheden vertonen. Verder wordt erop gewezen dat eerste verzoeker geen enkel medisch attest voorlegt dat zijn beweerde geheugenproblemen expliciet kan staven. Tevens wordt opgemerkt dat er geen enkel oorzakelijk verband kan vastgesteld worden tussen de psychologische problemen van zijn vrouw, thans tweede verzoekster, en de motieven die zij beiden aanhalen in het kader van hun asielaanvraag. Aangaande de documenten die werden neergelegd, met name de kopieën van de eerste bladzijden van de Russische paspoorten van verzoekers, de geboorteakte van eerste verzoeker, hun huwelijksakte en de geboorteaktes van hun kinderen, wordt geoordeeld dat deze niets toevoegen aan het asielaanvraag. Tot slot wordt gesteld dat ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing die het Commissariaat-generaal ten aanzien van tweede verzoekster heeft genomen, is gestoeld op de vaststelling dat zij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, in wiens hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat in haren hoofde evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.5. Aangezien de asielaanvraag van tweede verzoekster volledig gebaseerd is op deze van haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, is het allerminst onredelijk van de commissaris-generaal te verwijzen naar de beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen en te oordelen dat gezien diens asielaanvraag ongelooftwaardig werd beoordeeld/bevonden, ook de geloofwaardigheid van tweede verzoeksters asielaanvraag wordt ondermijnd. Door te verwijzen naar deze beslissing heeft de commissaris-generaal zijn plicht tot een individueel onderzoek van de asielaanvraag (cf. RvS 9 juli 2002, nr. 109.006) alsook de motiveringsplicht nageleefd.

2.6. Van een asielaanvraagder mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de asielaanvraagprocedure voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een

zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker tijdens de verschillende gehoren erg uiteenlopende en tegenstrijdige versies heeft gegeven van de oorzaken van zijn vervolgingsproblemen en de identiteit van zijn vervolgers. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf eerste verzoeker aan dat hij om financieel te overleven “wapens” is “*beginnen kuisen (onofficieel) en onderhouden*” en om die reden “*werd bedreigd door beide kanten. Zowel door regeringsmensen die wisten van mijn activiteiten als door moslimextremisten*” (stuk 11, Vragenlijst DVZ eerste verzoeker 29/07/2011, p. 3). Ook zijn echtgenote, thans tweede verzoekster, gaf tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat islamitische extremisten naar haar man op zoek waren om volgende reden: “*hij repareerde wapens als job*” (stuk 11, Vragenlijst DVZ tweede verzoekster 29/07/2011, p. 3). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde eerste verzoeker daarentegen dat hij in zijn land van herkomst problemen kende met terroristen die hem viseerden omdat hij in de periode 1996-1997 een half jaar bij de politie had gewerkt. Eerste verzoeker maakte weliswaar, zo wordt vastgesteld, nog kort melding van het feit dat hij destijds in zijn land van herkomst wapens repareerde, wat hij als een hobby en de normaalste zaak voor elke Tsjetsjeen omschreef (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 06/10/2011, p. 7), doch, hij gaf, in tegenstelling tot op de Dienst Vreemdelingenzaken, op geen enkel ogenblik uit eigen beweging aan dat hij om die reden in Tsjetsjenië problemen zou hebben gekend, laat staat dat dit de voornaamste oorzaak van zijn vervolgingsproblemen zou zijn geweest. Toen de commissaris-generaal eerste verzoeker, nadat deze had aangegeven dat hij in zijn land van herkomst werd vervolgd omwille van zijn korte loopbaan bij de politie, de vraag stelde of er, afgezien van de terroristen nog andere mensen of groepen waren waarmee hij problemen had, antwoordde hij: “*Volgens mij niet*” (*Ibid.*, p. 8). Wanneer de commissaris-generaal hem niet veel later wees op zijn verklaringen dat hij omwille van zijn werk bij de politie gevisieerd werd door terroristen en hem vervolgens de vraag voorschotelde of dit de enige oorzaak van zijn problemen was, gaf verzoeker het volgende antwoord: “*Omdat ik hen verklikte. Ze wisten dit in het begin niet, maar ze kregen het te horen van de burens. Iedereen droeg daar een baard. Men noemt mensen met baarden terroristen of wahabieten. Dat is hetzelfde.*” (*Ibid.*, p. 9). In een later stadium van het gehoor confronteerde de commissaris-generaal verzoeker met zijn vaststelling dat er een heleboel verschillen waren tussen hetgeen eerste verzoeker op dat moment aan hem vertelde en hetgeen hij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard. Eerste verzoeker repliceerde hierop: “*Ik heb problemen in mijn hoofd. Kies gelijk welke TSJ en elk van ons heeft problemen met zijn hoofd. Data herinner ik mij absoluut niet*” (*Ibid.*, p. 10) en gaf hierbij ook het volgende aan: “*Mijn geheugen is gecodeerd omdat ik zo aangeleerd ben om de waarheid niet te vertellen*” (*Ibid.*, p. 10). Vervolgens werd er door de commissaris-generaal op gewezen dat hij had verklaard enkel problemen te hebben gekend met terroristen en dit louter omwille van zijn werk bij de politie, terwijl hij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord had gerept over zijn werk bij de politie en toen had verklaard dat hij problemen kende omwille van zijn werk als onderhoudsman, en dat hij ook problemen met de autoriteiten had. Hiermee geconfronteerd, verklaarde verzoeker het volgende: “*De tolk heeft dat niet juist vertaald. Toen heb ik ook gezegd dat ik problemen had met terroristen. Niet deze tolk. Ik werd voortdurend onderbroken en ik moest alles in het kort vertellen. Ik heb gewoon niet verteld. Zij hebben ook gezegd dat mijn uitgebreide interview nog zou komen. Ze vroegen enkel naar de kern*” (*Ibid.*, p. 11). Deze kritiek van eerste verzoeker vindt, zo merkt de Raad op, geen steun in het verslag van verzoekers gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens gaf verzoeker in het begin van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal zelf aan geen opmerkingen te hebben over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 06/10/2011, p. 2), waardoor zijn kritiek nadien op het verloop van dit gehoor van weinig ernst getuigt. Eerste verzoeker werd er door de commissaris-generaal ook mee geconfronteerd dat hij enkel verklaarde met terroristen en wahabieten problemen te kennen, terwijl hij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had gesproken over problemen met mensen van de Russische regering en met Georgiërs. Hierop reageerde verzoeker als volgt: “*Waarom had ik problemen met de autoriteiten? Omdat de wahabieten bij de politie geweest zijn om te vertellen dat ik aan hen wapens verkocht. Daarom kreeg ik problemen. Zij zorgden voor een dubbel probleem*” (*Ibid.*, p. 11). Eerste verzoeker heeft dus, zo blijkt heel duidelijk uit het voorgaande, op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal sterk uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen afgelegd aangaande de oorzaken van zijn problemen en de identiteit van zijn vervolgers.

2.7. Tegen deze pertinente vaststellingen op grond van het administratief dossier voeren verzoekers aan dat de voorafgaande vragenlijst enkel als voorbereiding van het gehoor dient en dus niet zou kunnen worden gebruikt als basis om tegenstrijdigheden vast te stellen. De Raad merkt op dat van de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst, welke als voorbereiding dient voor het gehoor en het

onderzoek nadien op het Commissariaat-generaal, wordt verwacht dat hij *“nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom”* hij *“bij terugkeer vreest of riskeert”* en dat hij *“in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft”* (stuk 11, Vragenlijst DVZ eerste verzoeker 29/07/2011, p. 1). Deze opdracht wordt telkenmale bij de aanvang van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan de asielzoeker meegedeeld. Van eerste verzoeker, die thans zelf in zijn verzoekschrift opmerkt dat op de Dienst Vreemdelingenzaken *“de asielzoeker dient enkel zeer kort de voornaamste feiten weer te geven”* (Verzoekschrift, p. 3), werd dan ook verwacht kort, doch nauwkeurig alle vervolgingsproblemen weer te geven waarvan hij in zijn land van herkomst het slachtoffer zou zijn geweest en die hem ertoe genoopt zouden hebben Tsjetsjenië te ontvluchten. Verzoekers huidige bewering dat *“hij zich moest beperken tot de ‘essentie’ en zodoende enkel het meest recente verklaarde”* (*Ibid.*, p. 3), gaat dan ook niet op en rechtvaardigt geenszins het op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld laten van zijn beweerde problemen met de terroristen omwille van zijn korte carrière bij de politie. Het is overigens zeer opmerkelijk en bevreemdend dat verzoekers thans de problemen die eerste verzoeker zou hebben gekend naar aanleiding van het kuisen van wapens als *“de ‘essentie’”* van hun relaas omschrijven. Het was immers pas na confrontatie dat verzoeker voor het eerst zelf melding maakte van het feit dat zijn wapenhandel hem veel problemen heeft bezorgd, problemen zowel met de autoriteiten als met terroristen (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 06/10/2011, p. 11). Verzoeker gaf toen ook volmondig toe, zo stelt de Raad vast, zijn problemen naar aanleiding van zijn werk bij de politie *“gewoon niet verteld”* te hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken (*Ibid.*, p. 11) en hij gaf hiervoor als uitleg dat daar enkel naar de kern was gevraagd, een uitleg die zoals eerder werd opgemerkt, niet kan worden gevolgd omdat deze feiten mede de kern van het asielrelaas uitmaken.

Waar verzoekers thans in hun verzoekschrift laten gelden dat in de bestreden beslissingen verkeerdelijk wordt besloten dat eerste verzoeker aan de commissaris-generaal zou hebben verklaard dat zijn wapenactiviteiten niet tot problemen zouden geleid hebben en zij voorts opperen dat *“dus”* moet *“vastgesteld worden dat het CGVS verkeerde conclusies trekt omdat verzoeker geenszins verklaarde dat alleen zijn werk bij de politie aanleiding was tot de problemen”* (Verzoekschrift, p. 4), wijst de Raad op verzoekers antwoord op de vraag van de commissaris-generaal of zijn werk bij de politie de enige oorzaak van zijn problemen was: *“Omdat ik hen verklikte. Ze wisten dit in het begin niet, maar ze kregen het te horen van de burens. Iedereen droeg daar een baard. Men noemt mensen met baarden terroristen of wahabieten. Dat is hetzelfde.”* (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 06/10/2011, p. 9). De Raad wijst er ook op dat verzoeker de vraag van de commissaris-generaal of er afgezien van de terroristen nog andere mensen of groepen waren waarmee hij problemen had, beantwoordde met *“Volgens mij niet”* (*Ibid.*, p. 8). In weerwil van verzoekers' beweringen op dit punt, is het ten zeerste onbegrijpelijk dat eerste verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn problemen naar aanleiding van zijn werk bij de politie geheel onvermeld heeft gelaten, in het bijzonder gelet op het feit dat hij nadien op het Commissariaat-generaal enkel die problemen heeft aangebracht en hij ze daar omschreef als de enige en dus de voornaamste oorzaak van zijn beweerde vervolging. Verzoekers bieden, zo wordt vastgesteld, geen enkele afdoende verklaring voor deze manifeste anomalieën.

2.8. In zoverre verzoekers de uiteenlopende versies van hun asielrelaas toeschrijven aan de wijze waarop het gehoor is verlopen en de daarbij optredende tolken, merkt de Raad op dat verzoekers er niet in slagen de beweerde vertalings- en tolkenproblemen hard te maken. Eerste verzoeker maakte, zo stelt de Raad vast, bij het opstellen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele opmerking over de tolk en de wijze waarop het gehoor was verlopen en bevestigde dit door middel van zijn handtekening (stuk 11, Vragenlijst DVZ eerste verzoeker 29/07/2011, p. 4). Ook bij de aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal had hij geen enkele opmerking over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 06/10/2011, p. 2). De kritiek die eerste verzoeker vervolgens in een later stadium van het gehoor bij de commissaris-generaal uitte op het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de daarbij aanwezige tolk, ontbreekt, zoals eerder werd opgemerkt, dan ook elke grondslag en is geenszins ernstig. Ook na het gehoor op het Commissariaat-generaal maakte eerste verzoeker geen opmerking over de wijze waarop het gehoor verlopen was (*Ibid.*, p. 16-17). Verzoekers' huidige kritiek op het verloop van verzoekers gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, waarbij zij niet concreet aangeven welke elementen foutief zouden zijn weergegeven, en op de hierbij optredende tolken, mist derhalve alle ernst. De erg uiteenlopende versies van hun asielrelaas ondermijnen, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, op fundamentele wijze hun algehele geloofwaardigheid.

2.9. Er dient te worden vastgesteld dat de verklaringen van eerste verzoeker nog op andere punten meerdere tegenstrijdigheden vertonen. Ook over zijn recente verblijf in de Russische Federatie en over het incident waarbij zijn echtgenote werd ontvoerd en gemarteld, legde eerste verzoeker meerdere tegenstrijdige verklaringen af. Verzoeker situeerde de ontvoering van zijn vrouw op de Dienst

Vreemdelingenzaken in juli 2010 (stuk 11, Vragenlijst DVZ eerste verzoeker 29/07/2011, p. 3). Tijdens het gehoor nadien op het Commissariaat-generaal gaf hij daarentegen aan dat zijn vrouw in juli 2006, oftewel een vijftal jaar geleden, ontvoerd werd (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 06/10/2011, p. 10). Toen de commissaris-generaal hem er vervolgens mee confronteerde dat zowel hijzelf als zijn echtgenote deze gebeurtenis eerder in 2010 hadden geplaats, antwoordde hij: *“2010? Dat kan niet...Ik zal verkeerd zijn geweest.”* (Ibid., p. 11). Wanneer de commissaris-generaal hem er vervolgens nogmaals op wees dat ook zijn echtgenote de ontvoering in 2010 situeerde, gaf hij als antwoord: *“Dan heb ik het zo begrepen. Ik was niet thuis. Ik kon niet terug naar huis om te weten hoe het was. Voor het interview spreken we niet af wat we zullen vertellen. Zij wil hier nu absoluut niet aan denken. Als ze aan problemen denkt, verliest ze haar bewustzijn. Ik wil ook alles vergeten”* (Ibid., p. 11). In een later stadium van zijn gehoor plaatste verzoeker, zo blijkt, de ontvoering van zijn vrouw nog later in de tijd door dienaangaande te verklaren dat *“Ik weet dat alles twee a drie maanden geleden plaatsvond”* (Ibid., p. 15), wat zou betekenen dat dit incident in 2011 zou zijn voorgevallen. Verzoekers trachten deze volstrekt onduidelijke situering in de tijd in hun verzoekschrift af te doen als een lapsus die twijfel en verwarring zaaide waardoor eerste verzoeker het noorden kwijt geraakte. Daarnaast geeft eerste verzoeker aan dat hij feiten moeilijk in tijd en plaats kan situeren en wijst hij op het feit dat hij bij de gebeurtenissen niet aanwezig was aangezien hij toen ondergedoken leefde. De Raad stelt op grond van het gehoorverslag echter vast dat verzoeker wel degelijk heel zeker was van zijn stuk toen hij op het Commissariaat-generaal de ontvoering van zijn vrouw aanvankelijk in juli 2006 situeerde, wat onder meer duidelijk blijkt uit het feit dat hij, toen de commissaris-generaal hem ermee confronteerde dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken deze gebeurtenis in 2010 had geplaats, antwoordde: *“2010? Dat kan niet...Ik zal verkeerd zijn geweest”* (Ibid., p. 11), en uit het gegeven dat hij zijn stelling dat de ontvoering in 2006 zou hebben plaatsgevonden, pas herzag nadat de commissaris-generaal hem er tot tweemaal toe op had gewezen dat ook zijn vrouw dit incident in 2010 had gesitueerd. Er kan, in tegenstelling tot wat verzoekers thans voorhouden, dan ook bezwaarlijk worden aangenomen dat het om een lapsus zou gaan. Het feit dat eerste verzoeker niet aanwezig was bij de feiten zou in zijnen hoofde eventueel onzekerheid kunnen verklaren, waarvan hij tijdens het gehoor blijk kan geven, maar biedt hem geen vrijgeleide om willekeurige verklaringen af te leggen.

2.10. Eerste verzoeker verwees tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk naar geheugenproblemen als verklaring voor de inconsistenties in zijn relaas en zijn onvermogen om gebeurtenissen in de tijd te situeren. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekers die beweerde geheugenproblemen van eerste verzoeker tot op heden met geen enkel medisch attest weten te staven. Aldus kunnen de vele vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen hier niet in het minst aan worden toegeschreven.

2.11. Wat de medische problemen van tweede verzoekster betreft, wenst de Raad vooreerst op te merken dat geenszins ter discussie staat dat verzoekster aan haar linkerhand een vinger mist, zoals blijkt uit het rapport van de Centrumarts van het Opvangcentrum te Broechem dat verzoekers ter zitting neerlegden. Evenwel ontbreekt, zo stelt de Raad vast, elk begin van bewijs dat het ontbreken van de *“vinger 4 links op PIP gewricht”* (verslag Centrumarts) enigszins verband zou houden met de beweerde vervolgingsproblemen, in het bijzonder de ontvoering van verzoekster. De vaststelling van het ontbreken van een vinger houdt geen bewijs in van de omstandigheden waarin het lichaamsdeel werd geamputeerd. Met betrekking tot de psychologische problemen van tweede verzoekster treedt de Raad de commissaris-generaal bij die wel degelijk gerechtigd is om te besluiten dat er geen oorzakelijk verband kan vastgesteld worden tussen de psychologische problemen en de aangehaalde vluchtmotieven. Verzoekers' huidige kritiek dat de commissaris-generaal naliet hen de kans te geven één en ander door een bekwaam persoon hiertoe te laten vaststellen mist feitelijke grondslag en is geenszins ernstig. Immers, het stond verzoekers, zoals elk kandidaat-vluchteling trouwens, vrij tijdens hun asielpcedure attesten neer te leggen aangaande hun fysische, medische en psychische gesteldheid. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, komt het in de eerste plaats aan hen zelf toe en niet aan de asielinstanties, om hun medische toestand door bekwaam, hiertoe gekwalificeerde personen te laten vaststellen. Verzoekers legden ter zitting een attest neer van de Centrumarts van het Opvangcentrum te Broechem, waarin deze algemeen verklaart dat tweede verzoekster de zitting niet kon bijwonen omwille van een opname in een psychiatrisch centrum te Zoersel. Voor het overige legden zij geen enkel attest neer ter staving van de psychische problematiek van tweede verzoekster, zodat elk begin van bewijs ontbreekt van enig verband met de door hen voorgehouden vervolgingsproblemen, in het bijzonder de beweerde ontvoering van tweede verzoekster. Uit niets blijkt ook dat de ernstige paniekaanvallen waarmee tweede verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal te kampen kreeg, waarbij ze begon te hyperventileren en waardoor haar verhoor werd stopgezet, verband houden met de door hen ingeroepen vervolgingsproblemen. Waar verzoekers het Commissariaat-

generaal verwijten geen nieuw gehoor te hebben georganiseerd voor tweede verzoekster, wijst de Raad erop dat het laatstgenoemde ten allen tijde vrij stond om schriftelijk haar asielrelaas verder toe te lichten en dienaangaande stukken neer te leggen, wat zij klaarblijkelijk heeft nagelaten. Tweede verzoekster had na het eerste gehoor ook voldoende tijd om het Commissariaat-generaal, medische attesten te bezorgen aangaande haar psychische problemen, doch liet, zo stelt de Raad vast, na dit te doen. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te beweren, schrijft geen enkele bepaling voor dat de commissaris-generaal verplicht is tweede verzoekster opnieuw te horen.

De brieven gericht aan een psychologe, het opvangcentrum en de commissaris-generaal, welke als bijlage aan het verzoekschrift werden gevoegd, bevatten, zo stelt de Raad vast, geen enkele informatie omtrent de medische en psychische problemen van verzoekster. Derhalve doen zij op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat de *nexus* tussen die problemen en de ingeroepen vervolgingsfeiten ontbreekt/niet wordt aangetoond.

2.12. Waar verzoekers thans gewag maken van *“het feit dat de buurman hem had ingelicht dat verzoeker nu officieel ook door de politie werd gezocht”* (Verzoekschrift, p. 5), dient te worden vastgesteld dat verzoekers hierover voorheen tijdens hun gehoren met geen woord hebben gerept, en deze bewering niet met enig begin van bewijs staven. Ook verzoekers' betoog dat moet besloten worden dat eerste verzoeker voldoende vrees heeft aangetoond slachtoffer te worden van een onrechtmatige vervolging vanwege de overheid en dit omwille van zijn beroepswerkzaamheden als journalist, waarbij hij zijn opinie tegen het huidige regime zou hebben geuit, kan geenszins worden gevolgd. Immers, eerste verzoeker heeft, zo stelt de Raad vast, noch tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoor nadien op het Commissariaat-generaal met één woord gesproken over zijn beweerde beroepsverleden als journalist. Verzoeker maakte tijdens zijn gehoren enkel melding van zijn jobs in de bouw en bij de politie en van het onderhouden van wapens als hobby/bijverdienste (stuk 5, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 06/10/2011, p. 4 -7). Hij vermeldde geen andere beroepswerkzaamheden/bijverdiensten. De huidige blote bewering dat verzoeker naar aanleiding van zijn verleden als journalist vervolging zou vrezen, wijkt dan ook sterk af van die eerdere verklaringen en is derhalve geenszins ernstig.

2.13. In zoverre verzoekers onder verwijzing naar het betreffende stuk dat zij als bijlage aan hun verzoekschrift voegden, het Commissariaat-generaal onzorgvuldig handelen verwijten doordat een document werd opgesteld ter bevestiging van het feit dat een origineel paspoort werd neergelegd, terwijl zij duidelijk hebben aangegeven dat hun paspoorten verbrand werden en zij dus geen originelen meer hebben, merkt de Raad op dat deze kritiek geenszins betrekking heeft op de bestreden beslissingen, doch louter op een document opgenomen in het administratief dossier (stuk 14, Documenten, Russisch paspoort man). In de bestreden beslissingen wordt duidelijk aangegeven dat het gaat om *“kopieën van de eerste bladzijden van”* hun *“Russische paspoorten”* (Bestreden beslissing, p. 3). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat in de inventaris van de door verzoekers neergelegde documenten wel werd genoteerd dat het om een kopie van verzoekers originele paspoort gaat.

2.14. De commissaris-generaal kon op grond van het geheel van de vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden rechtsgeldig tot het besluit komen dat het asielrelaas van verzoekers totaal ongeloofwaardig is waardoor zij niet in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling.

2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schendingen van het EVRM, dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). De Raad stelt vast dat verzoekers de aangevoerde schendingen van de artikelen 5 en 6 van het EVRM niet onderbouwen, waardoor de schending van deze verdragsartikelen niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd.

2.16. In het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan, kan de schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig worden aangevoerd.

2.17. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, kunnen verzoekers zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van

de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers' kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom er in hunnen hoofde geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet bestaat, gaat derhalve niet op. Hoewel verzoekers beweren dat tweede verzoekster reeds slachtoffer is geweest van folterpraktijken, waarbij haar vinger werd uitgetrokken en dat dit door de verwerende partij niet wordt betwist, merkt de Raad op dat, zoals hierboven toegelicht, de verklaringen van eerste verzoeker over de ontvoering en mishandeling van zijn echtgenote ongeloofwaardig werden bevonden. De folterpraktijken waarvan tweede verzoekster slachtoffer zou zijn geworden, kunnen dus geenszins bewezen worden geacht. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4, §2, c) in een ander daglicht stellen. Waar zij opmerken dat de commissaris-generaal belangrijke vaststellingen uit het rapport over de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, dat als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, totaal negeert, laten zij geheel na te preciseren met welke informatie de commissaris-generaal geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden.

2.18. Er werd geen schending van de artikelen 1, A(2) en 33 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 3, 5 en 6 van het EVRM aangetoond. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN